

Arrest

nr. 117 404 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 31 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. VAN NOOTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23.10.2007 diende verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

Op 31.10.2007 werd de asielaanvraag van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor beslissing (hierna: CGVS).

Bij beslissing van 15.04.2008 weigerde het CGVS aan verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 08.05.2008 diende verzoekende partij, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 16.09.2008 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 16.02.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard.

Op 30.04.2012 diende verzoekende partij, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 18.06.2012 werd deze aanvraag onontvankelijk

verklaard. Op werd haar deze beslissing betekend. Op 01.08.2012 werd tegen deze beslissing een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad).

Op 03.05.2012 diende verzoekende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 21.05.2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 24.05.2013 werd haar deze beslissing betekend. Op 24.06.2013 diende verzoekende partij tegen deze beslissing een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in bij de RW.

Op 26.07.2012 diende verzoekende partij, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 02.10.2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op werd haar deze beslissing betekend. Op 14.11.2012 werd tegen deze beslissing een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de RW. Bij arrest nr. 98.513 van 08.03.2013 werd deze beslissing vernietigd.

Op 24.04.2013 werd (na vernietigingsarrest) de op 26.07.2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 14.06.2013 diende verzoekende partij tegen deze beslissing een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in bij de RW.

Op 31.05.2013 werd aan verzoekende partij een bevel gegeven het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13quinquies. Deze beslissing slaat tevens op de vier, op de bijlage nader genoemde, kinderen van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing. Dit bevel werd op 05.06.2013 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde heten D.S.geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit: Servië het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/04/2008 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan een actueel belang daar *“de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren”*.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

2.3. Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde onverwijld dient te beslissen dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen indien deze niet over een legale verblijfsstatus beschikt. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatie-mogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

2.4. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juli 2013, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de verzoekende partij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering worden door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kunnen de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren. De vaststelling dat verzoekster tijdens de behandeling van haar aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet lange tijd in het bezit werd gesteld van een immatriculatieattest verandert hier niets aan, noch kan dit impliceren dat de motieven van de in casu bestreden

Verzoeksters uiteenzetting is niet van aard om de vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Zij wijst op de hangende beroepen bij de Raad tegen de beslissingen tot onontvankelijkheid van haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die volgens haar niet op een rechtsgeldige wijze tot stand zijn gekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris respectievelijk op 24 juni en 26 juli 2013, voorafgaand aan de in casu bestreden beslissing, overging tot voornoemde beslissingen tot onontvankelijkheid. De

door verweerder genomen beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf wordt tot aan zijn eventuele vernietigingen geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Hoe dan ook, zelfs indien de onontvankelijkheidsbeslissingen zouden worden vernietigd, en verzoekster derhalve terug in de situatie wordt geplaatst waarbij zij een aanvraag om machtiging tot verblijf hangende heeft bij het bestuur, impliceert dit niet dat de motieven van de in casu bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft immers niet automatisch tot gevolg dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en verhindert niet dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Bovendien hebben de door verzoekster ingestelde beroepen bij de Raad tegen de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvragen om machtiging tot verblijf geen opschortende werking.

2.5. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen merkt de Raad op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2.6. Verzoekster citeert in het kopje onder uiteenzetting van de middelen onder meer de "*Schending van artikelen 2 en 3 van het e.v.r.m.*". Zoals verwerende partij terecht opmerkt is dit onderdeel van het middel onontvankelijk, nu het beperkt blijft tot de loutere vermelding in het kopje en niet minimaal wordt toegelicht en uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient in casu te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen nut opleveren.

2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot schorsing en nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK